

A Pécsi Ítéltábla a dr. Joó Éva ügyvéd által képviselt **felperes** (címe) felperesnek - a dr. Halmos Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen - tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Törvényszék 2016. február 17. napján kelt .../18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. és 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes elsőfokú perköltség fizetésre kötelezését, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 3.510.700 (hárommillió-ötszáztízezer-hétszáz) forint elsőfokú és 1.742.300 (egymillió-hétszáznegyvenkettőezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy a felperes megszerezte - tulajdonjog-átszállás címén - a helyrajzi szám alatti „kivett lakóház, udvar” megjelölésű, ténylegesen ... szám alatti, és a helyrajzi szám alatti, „kivett közterület” megjelölésű ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát azzal, hogy a tulajdonosi jogokat az **A.** gyakorolja. Az volt a jogi álláspontja, hogy ezek az ingatlanok a települési önkormányzatok fekvőbeteg-szakellátó intézményeinek átvételéről és az átvételhez kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Tv.) hatálya alá tartoznak, mert azok a törvény szerint az állam által átvett feladathoz, tehát a törvényben rögzített egészségügyi ellátáshoz használt ingatlan vagyonelemek. Utalt arra, hogy e vagyon köre nem értelmezhető szűkítően, kizárólag az egészségügyi szolgáltatások biztosítására, elvégzésére szolgáló vagyonelemekre. Álláspontja szerint a helyrajzi szám alatti ingatlan, amely nővérszálló volt, egyértelműen azt a célt szolgálja, hogy az egészségügyi ellátásban résztvevők számára az elhelyezést biztosítsa, és nincs jelentősége annak, hogy az alperes 2012. január 1. napjával megvonta a **D.** Kft., azaz a **D.** használati jogát, e tekintetben a Tv. 1.§ 2. pontja az irányadó. A keresettel érintett másik ingatlannal kapcsolatban az volt a jogi álláspontja, hogy az mint közterület parkolóként az átvett feladathoz, intézményhez kapcsolódik, parkoló nélkül az egészségügyi ellátás folytatása nem képzelhető el. Utalt arra, hogy a 2012. szeptember 25-i „Emlékeztetőben” is mindkét ingatlant a kórház működéséhez szükséges vagyonnak tüntették fel, ezen nem változtat az, hogy az alperes már ekkor a jegyzőkönyv szerint az igényét ezekre az ingatlanokra bejelentette, illetve az aggályait jelezte. Kifejtette, hogy az alperes 2012. április 26-án kelt határozata, mely a nővérszállóként használt perbeli ingatlant értékesítésre kijelölte, nem felel meg a törvény 3.§ (4) bekezdésében írt kivételnek, ehhez a tényleges értékesítésnek is meg kellett volna történnie. A másodlagos keresetet az elsődleges kereset teljesítése folytán az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a kereset elutasítását. Változatlanul arra hivatkozott, hogy a 2012. évi XXXVIII. törvény hatálya alá egyik perbeli ingatlan sem tartozik, a „nővérszálló” már a jogszabály hatályba lépése előtt is, évek óta üresen, kihasználatlanul állt, ezért vonta meg az alperes 2012. január 1. napjával a **D.** használati jogát, és jelölte ki a 2012. április 26-i határozatával értékesítésre, és annak bevételeit az évi költségvetésbe a bevételi oldalon betervezte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az önkormányzati döntést minősítette. Hivatkozott arra is, hogy átadás-átvételi megállapodás a perbeli ingatlanok tekintetében a felek között nem jött létre, a 2012. szeptember 25-i Emlékeztetőben is rögzítésre került, hogy az alperes az igényét az ingatlanokra fenntartja.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai alapján az alábbiakkal egészíti ki:

A helyrajzi szám alatti „kivett, lakóház, udvar” megjelölésű, természetben szám alatti ingatlant 2009. év óta a **D.** Kft. - amely a **D.**at üzemeltette - nem használta sem nővérszállóként, sem egyéb célra, ettől az időponttól kezdődően az ingatlan üresen áll.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel nem ért egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a perbeli ingatlanok a 2012. évi XXXVIII. törvény hatálya alá tartoznak, és ezért azok tulajdonjogát a felperes a törvény erejénél fogva megszerezte.

A törvény hatálya alá tartozó, átvett feladat és átvett vagyon fogalmát az értelmező rendelkezések határozzák meg, mely szerint:

1. átvett feladat: az 1., illetve 2. mellékletben szereplő egészségügyi intézmény által, a feladat átvételét megelőzően a települési önkormányzat felelősségi körébe tartozó egészségügyi közszolgáltatás részeként végzett fekvőbeteg-szakellátási vagy fekvőbeteg- és hozzá kapcsolódó járóbeteg-szakellátási feladat,

2. átvett vagyon: a települési önkormányzat valamennyi ingó- és ingatlan vagyona, valamint vagyoni értékű joga, amelyek kifejezetten és nevesítetten az átvett feladathoz, valamint az átvett intézményekhez kapcsolódnak, ideértve az 1990 után egészségügyi ellátás céljára kapott olyan ingatlant, amelynek egészségügyi funkciója megváltozott, és egyéb közfeladat ellátására nem került hasznosításra, továbbá ideértve a gazdasági társaságban fennálló tulajdoni részesedést is, valamint a költségvetési szervként működő átvett intézmények valamennyi ingó-, és ingatlan vagyonát, vagyoni értékű jogát, gazdasági társaságokban fennálló tulajdoni részesedését.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 91.§ (1) bekezdése határozza meg a fekvőbeteg-szakellátás fogalmát, e szerint az általános fekvőbeteg-szakellátás a betegnek a lakóhelye közelében fekvőbeteg gyógyintézeti keretek között végzett egészségügyi ellátása. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés szerinti ellátás lehet a) folyamatos benntartózkodás mellett végzett diagnosztikai gyógykezelési rehabilitációs vagy ápolási célú fekvőbeteg-gyógyintézeti ellátás, ideértve a hosszú ápolási idejű ellátásokat is, b) az a) pontban foglalt céllal meghatározott napszakokban történő ellátás, c) olyan egyszeri vagy kúraszerű beavatkozás, amelyet követően meghatározott idejű

megfigyelés szükséges, illetve a megfigyelési idő alatt szükség esetén a további azonnali egészségügyi ellátás biztosított. A perbeli esetben e feladat ellátásához, és az e feladatot ellátó **D.**hoz mint intézményhez kifejezetten és nevesítetten kapcsolódó vagyontárgyak tulajdonjogának átszállását rendelte el a 2012. évi XXXVIII. törvény.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (1) bekezdése szerint a jogszabályoknak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie. Az idézett értelmező rendelkezés egyértelmű szabályozási tartalmat fogalmaz meg, a törvény hatálya alá azokat az ingatlanokat rendeli besorolni, amelyek „kifejezetten és nevesítetten” az átvett feladathoz, vagy az átvett intézményhez kapcsolódnak. A szabályozás módjából következően a törvényalkotó nem kívánta a törvény címzettjeinek mérlegelésére, vagy célszerűségi szempontú döntésére bízni azt, hogy mi kerüljön az átvett feladatokkal és intézményekkel együtt az állam tulajdonába. Ebből következően annak a ténynek, hogy az adott vagyontárgy kifejezetten és nevesítetten az átvett feladathoz, valamint az átvett intézményhez kapcsolódik, egzakt módon megállapíthatónak kell lennie a törvény címzettjei számára. Ingatlan esetén az ingatlan-nyilvántartás tanúsíthatja e tény az ingatlan jogi jellegének oly módú feltüntetésével, amely alátámasztja, hogy az ingatlan a átvett feladathoz (fekvő és járóbeteg ellátás) kapcsolódik, vagy tanúsíthatja az átvett intézményhez tartozás tényét is az ingatlanra az ingatlannyilvántartásba az átvett intézmény (**D.**) javára bejegyzett jog is. Ingatlan-nyilvántartási bejegyzés hiányában tanúsíthatja az átvett feladathoz, illetve átvett intézményhez tartozás tényét egyéb olyan okirat is, amely az átvett intézmény ingatlanra biztosított jogát, vagy az átvett feladat ellátásában való közreműködés tényét bizonyítja.

A helyrajzi szám ingatlan az ingnyilvántartásba bejegyzett adat szerint „kivett lakóház, udvar” megjelölésű, a hrsz.-ú ingatlan „kivett közterület” megjelölésű, az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés tehát nem igazolja, hogy ezek az ingatlanok az átvett feladathoz, vagy az átvett intézményhez kapcsolódnának, és nem rendelkezik a felperes olyan okirati bizonyítékkal sem, amely alátámasztaná a keresettel érintett ingatlanokra vonatkozóan az átvett intézmény bármely jogának fennállását. A perbeli ingatlanok tehát sem kifejezetten, sem nevesítetten nem kapcsolódnak sem az átvett feladathoz, sem az átvett intézményhez, azok használatára az átvett intézménynek jogcíme nincs, ezért azok tulajdonjogát a felperes a törvény erejénél fogva nem szerezhette meg.

Tulajdonjog megállapítása iránti igényét az épületre vonatkozóan lényegében arra alapította, hogy az nővérszállóként működtetve kapcsolódik, illetve szükséges a kórház tevékenységéhez, illetve hogy azt korábban a kórház nővérszállóként használta, a közterületre pedig azért tartott igényt, mert álláspontja szerint az parkolóként szükséges a kórház működtetéséhez. Ezek az érvek azonban súlytalanok, mert a fentebb kifejtetek szerint a törvény nem bírói mérlegelésre bízta annak megállapítását, hogy mely ingatlanok tartozzanak az átvett vagyonhoz, és nem is szükségességet, vagy célszerűséget szabta a tulajdonjog átszállás feltételéül.

Az a tény, hogy az épületet 2009-ig a kórház használta nővérszállóként, a felperes tulajdonjogát nem alapozza meg, a kórház használati joga a nevezett ingatlanra 2012. január 1-jén, 2012. évi XXXVIII. hatályba lépését megelőzően megszűnt, a törvény hatályba lépésekor fennálló jog hiányában az ingatlan jogilag nem kapcsolható sem az átvett feladathoz, sem az átvett intézményhez. Megjegyzi csak a másodfokú bíróság, hogy egyetért az alperesnek azzal az álláspontjával is, hogy ha az ingatlan a törvény hatálya alá tartozna, úgy a Tv. 3.§ (4) bekezdésében szabályozott kivétel alá esne, miután az önkormányzat határozatában rögzítette, hogy értékesítésre az ingatlant kijelölte, és az éves költségvetésben a tervezett bevételt szerepeltette, a tényleges értékestésnek a törvény szerint nem kellett megtörténnie.

A parkolóként funkcionáló ingatlannal kapcsolatban utal arra a másodfokú bíróság, hogy téves az a felperesi álláspont is, hogy az ingatlan azért tartozik az átvett feladathoz, illetve intézményhez, mert parkoló nélkül a kórház nem működhet. Az Országos Településrendezési és Építési Követelményekről rendelkező 253/1997.(XII.20.) Kormányrendelet 42.§ (11) bekezdése szerint a rendelet 4. számú melléklet 10. pontjában szabályozott, a fekvőbeteg-ellátó egészségügyi intézményhez kötelezően biztosítandó parkolóhely, ha az adottságok szükségessé teszik, a (2) bekezdés szerinti gépjármű-várakozóhelyek (parkolók) - a (10) bekezdésben foglaltak kivételével - a telekhatártól mért, legfeljebb 500 m-en belüli más telken parkolóban, parkolóházban vagy a közterületek közlekedésre szánt területe egy részének, illetve a közforgalom céljára átadott magánút egy részének felhasználásával kialakíthatók. A kötelezően biztosítandó parkolónak tehát nem kell saját tulajdonú ingatlanon lennie, ezért a „közterület” megjelölésű ingatlan törvény hatálya alá tartozásának tényét a kötelező parkolóhelyek biztosítását előíró jogszabályi rendelkezések sem alapozzák meg.

Alapítvány volt a felperes másodlagos - az alperes jognyilatkozatának pótlására irányuló - keresete is. A Ptk.295.§-a alapján a bíróság kizárólag akkor pótolhatja ítéletével a kötelezett jognyilatkozatát, ha a kötelezett jogszabályon alapuló nyilatkozat megadását tagadja meg. A perbeli esetben 2012. évi XXXVIII. tv. nem írt elő az alperes számára - különösen a törvény hatálya alá nem tartozó vagyontárgyakra - jognyilatkozat-tételi kötelezettséget, és a törvény hatálya alá nem tartozó ingatlanokra a nyilatkozattétel elmulasztása nem minősülhet a Ptk. 5.§ (3) bekezdése szerinti joggal való visszaélésnek sem, ezért a felperes az alperes - tulajdonjog átszálláshoz hozzájáruló - nyilatkozatának pótlását perben sem kérheti.

A fent kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét alaptalannak találta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság keresetet elutasító határozatára figyelemmel mellőzte a pernyertes alperes perköltség fizetésre kötelezését, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a teljes mértékben pereszes felperest kötelezte az alperes első-, és másodfokú eljárásban felmerült költsége megfizetésére, mely áll az öt képviselő ügyvéd munkadíjából, ennek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján - az alperes által csatolt megbízási szerződésben kikötött - ügyvédi munkadíj, a tárgyalásokként meghatározott költségátalány és jelenléti díj együttes összegében állapította meg.

Pécs, 2016. október 5.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Lakatosné dr. Gerzson Nóra s.k. bíró